

Sygn. akt VU 931/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 3 czerwca 2013r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 931/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 czerwca 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił A. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zarobkowej, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

W odwołaniu skarżąca A. Z. wносиła o zmianę tej decyzji i przyznanie jej prawa do renty.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. Z. urodziła się w dniu (...) roku, ma wykształcenie zawodowe-specjalne: szwacz dzianin. Pozostaje w zatrudnieniu na czas nieokreślony jako sprzątaczką w firmie (...) „S.A. w P., od marca 2013 roku przebywa na zwolnieniu lekarskim (bezsporne).

W dniu 7 marca 2013 roku wnioskodawczyni A. Z. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (dowód: wniosek o rentę k. 1-2 w aktach organu rentowego).

Orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2013 roku, lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zarobkowej. Taki wniosek wywiódł ze stopnia zaawansowania rozpoznanych u niej schorzeń w postaci zaburzeń lękowych.

W oparciu o powyższe lekarz orzecznik ZUS uznał, że stopień naruszenia sprawności organizmu nie powoduje u niej niezdolności do pracy (dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 26 kwietnia 2013 roku z dokumentacją medyczną k. 33 w aktach organu rentowego).

A. Z. wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na **komisję lekarską ZUS**, która w dniu 24 maja 2013 roku, po rozpoznaniu u wnioskodawczynie: zaburzeń lękowych bliżej nieokreślonych u osoby z niską normą intelektualną, niedoczynności tarczycy po przebytej strumektomii leczonej substytucyjnie, wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS (dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 24 maja 2013 roku k.34-36 roku z dokumentacją medyczną w aktach organu rentowego).

Aktualnie u wnioskodawczynie występują następujące schorzenia:

- niedoczynność pooperacyjna tarczycy w eutyreozy polekowej;
- mlekotok;
- depresja ;
- organiczne zaburzenia depresyjno-lekowe ;
- Intelpekt niższy niż przeciętny.
-

Z powodu **schorzeń endokrynologicznych** u badanej **nie stwierdzono niezdolności do pracy**. Również stopień naruszenia zaburzeń psychiatryczno-psychologicznych nie skutkuje niezdolnością wnioskodawczynie do pracy (dowód: opinie biegłych lekarzy endokrynologa E. D. k.11 i verte, opinia psychiatryczno-psychologiczna psychiatry B. J. i psychologa M. P. (1) k.15-16 w aktach sprawy).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1)

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do oczywistego wniosku, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 1 powołanego przepisu.

Dla ustalenia, czy A. Z. jest niezdolna do pracy w rozumieniu przepisów cyt. ustawy, Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii łącznej biegłych lekarzy endokrynologa oraz psychiatry i psychologa - biegłych z zakresu dziedzin medycyny, w ramach których mieszczą się rozpoznane u niej schorzenia.

Wszystkie te opinie opracowane przez biegłych endokrynologa E. D. oraz psychiatrę B. J. i psychologa M. P. (2)- Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne i należycie uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określili w opinii, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczyni. W zgodnej opinii biegłych obecny stopień zaawansowania powyższych schorzeń nie powoduje u wnioskodawczyni niezdolności do pracy zarobkowej.

Biegła **endokrynolog E. D.** oceniając stan zdrowia wnioskodawczyni stwierdziła, że **nie jest ona osobą niezdolną do pracy z przyczyn endokrynologicznych**. Występująca u wnioskodawczyni pooperacyjna niedoczynność tarczycy jest bowiem wyrównana leczeniem substytucyjnym, a wole odrostowe ma nieduże rozmiary i nie daje kompresji dróg oddechowych.

Biegli **psychiatra B. J. oraz psycholog M. P. (1)** oceniając z punktu widzenia swych specjalności stopień naruszenia stwierdzonych u wnioskodawczyni zaburzeń stwierdzili, iż jej stan **zdrowia nie skutkuje obecnie niezdolnością do pracy** w świetle obowiązujących przepisów rentowych. Rozpoznane u wnioskodawczyni mają zdaniami biegłych charakter przewlekły, okresowo nasilający się w zależności od wielu czynników, powodując dyskomfort, ale nie uniemożliwiają wnioskodawczyni wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Dowód z opinii biegłych nie został w sposób skuteczny zakwestionowany w toku postępowania. Do podważenia opinii nie mogą prowadzić zarzuty podniesione przez wnioskodawczynię w piśmie procesowym z dnia 22 lutego 2010 roku oraz na rozprawie 4 grudnia 2012 roku, które sprowadzają się w istocie do twierdzenia, iż nie zgadza się ona z opiniami biegłych, gdyż inaczej ocenia swój stan zdrowia. Takie zarzuty nie mogą prowadzić do podważenia opinii sporządzonej przez specjalistów o niekwestionowanym poziomie wiedzy, specjalistów praktyków z doświadczeniem klinicznym.

Zgodnie z przepisami art. 12 i nast. powołanej na wstępie ustawy – renta przysługuje osobom, które całkowicie lub częściowo utraciły zdolność do pracy, przy czym częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej nie jest równoznaczna z niemożnością wykonywania dotychczasowego zatrudnienia. Występuje ona dopiero wówczas, gdy ubezpieczony utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. SN w wyroku z dnia 25 listopada 1998 roku, II UKN 326/98, OSNAP 2000/1/36).

Występujące u 51-letniej wnioskodawczyni schorzenia, na obecnym etapie zaawansowania, nie prowadzą do istotnego naruszenia sprawności organizmu będącego przesłanką orzeczenia niezdolności do pracy. Mimo ich występowania A. Z. zachowała zdolność do wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Biegli zapoznali się z całą dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy i na podstawie tej dokumentacji oraz na podstawie badania wnioskodawczyni przedstawili wnioski prezentowane w opiniach.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.